Η στήριξη της Γερμανίας προς την Ουκρανία αμφισβητείται εσωτερικά

Η σύνοδος κορυφής του ΝΑΤΟ στο Βίλνιους θέτει νέες απαιτήσεις στη Γερμανία να αυξήσει τη στρατιωτική της βοήθεια προς την Ουκρανία. Η υπουργός Εξωτερικών Αναλένα Μπέρμποκ υποστηρίζει έντονα τον ρόλο της Δύσης στον πόλεμο -αλλά οι Γερμανοί είναι όλο και πιο επιφυλακτικοί.

Καθώς εκπρόσωποι από τουλάχιστον τριανταδύο χώρες συναντήθηκαν για τη σύνοδο κορυφής του ΝΑΤΟ στη σκεπασμένη με σημαίες πρωτεύουσα της Λιθουανίας, ορισμένα θέματα ήταν περίπου βέβαιο ότι θα συζητηθούν. Οι συμμετέχοντες συζητούν για την ένταξη της Σουηδίας και τα καθεστώτα εκπαίδευσης για τα μαχητικά αεροσκάφη F-16, για τις πυρηνικές απειλές, ακόμη και για το ρεκόρ παγκόσμιας θερμοκρασίας αυτού του μήνα. Ωστόσο, άλλα θέματα, που έχουν δημιουργήσει συζήτηση στη Γερμανία, θα αποφευχθούν επιμελώς -ο βομβαρδισμός του αγωγού Nord Stream θα είναι πιθανότατα ένα από αυτά.

Η πιθανότητα οι Ηνωμένες Πολιτείες να ήταν εν μέρει ή πλήρως υπεύθυνες για τον βομβαρδισμό του αγωγού έχει υποβαθμιστεί από διπλωμάτες και ηγέτες και στις δύο χώρες. Η αριστερή Γερμανίδα πολιτικός Σεβίμ Ντάντελεν χλεύασε τους ηγέτες της Bundestag μετά τη δημοσίευση άρθρου για την ενδεχόμενη αμερικανική προέλευση του βομβαρδισμού από τον έγκριτο δημοσιογράφο Σέιμου Χερς . Αφού η ανάλυσή του αγνοήθηκε σε μεγάλο βαθμό από τη γερμανική ηγεσία, παρατήρησε:

«Ίσως δεν χρειάζεται να βιαστούμε να υποθέσουμε ότι ο ομοσπονδιακός καγκελάριος Σολτς και η ομοσπονδιακή υπουργός Εξωτερικών Μπέρμποκ δεν θα έβγαιναν ούτε για να αγοράσουν μια φρατζόλα ψωμί χωρίς προηγουμένως να πάρουν άδεια από την αμερικανική κυβέρνηση.»

Οι συνθήκες του βομβαρδισμού του Nord Stream συζητούνται σίγουρα κυρίως από τα πιο προκλητικά παρακλάδια της αριστεράς και της δεξιάς της Γερμανίας, ως κάτι που προκαλεί διχασμό στο ΝΑΤΟ. Ωστόσο, αυτό το θέμα αποτελεί επίσης μέρος ενός ευρύτερου οικοσυστήματος πραγματικών διαφωνιών μεταξύ των Γερμανών ηγετών και των ομολόγων τους στο ΝΑΤΟ, που ακολουθούν μια πιο φιλοπόλεμη γραμμή. Ο αριθμός των χωρών του ΝΑΤΟ που πετυχαίνουν τον στόχο του 2% του ΑΕΠ για στρατιωτικές δαπάνες έχει αυξηθεί από τρεις το 2014 σε επτά το 2022, σύμφωνα με τον Economist, αλλά ακόμη και μετά την περίφημη ομιλία του Σολτς για την Zeitenwende («στροφή»), όπου υποσχέθηκε έναν ισχυρότερο στρατό, ο δρόμος προς αυτό τον στόχο παραμένει μακρύς για τη Γερμανία.

Η απροθυμία των Γερμανών και των ηγετών τους -κατά καιρούς συμπεριλαμβανομένου και του Σολτς- να κυνηγήσουν ολοκληρωτικά τη Ρωσία οφείλεται τόσο σε οικονομικούς όσο και σε πολιτισμικούς παράγοντες. Από την εξάρτηση από το ρωσικό πετρέλαιο και το φυσικό αέριο μέχρι τη μακρά ιστορία συνεργασίας υψηλού επιπέδου μεταξύ των κυβερνήσεών τους, υπάρχουν βαθιές σχέσεις δεκαετιών μεταξύ των δύο χωρών, τις οποίες ακόμη και η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία δεν έχει διακόψει παρά μόνο εν μέρει.

Το κόμμα του πολέμου

Ακόμα και από τότε που η Μόσχα ξεκίνησε την επίθεσή της, το Βερολίνο φάνηκε συχνά διχασμένο ως προς το πόση στρατιωτική βοήθεια πρέπει να δοθεί στην Ουκρανία, με τον επικεφαλής της κυβέρνησης Σολτς και την υπουργό Εξωτερικών Μπέρμποκ να συγκρούονται κατά καιρούς. «Η κύρια διαφορά φαίνεται να αφορά την ταχύτητα και το εύρος της στρατιωτικής υποστήριξης», δήλωσε στο Jacobin ο Ούλριχ Κουν, ο οποίος παρακολουθεί το ΝΑΤΟ για το Πανεπιστήμιο του Αμβούργου. «Ενώ ο Σολτς εμφανιζόταν συχνά να κινείται μάλλον με καθυστέρηση και αφού είχε πρώτα εξασφαλίσει την υποστήριξη των Ηνωμένων Πολιτειών, η Μπέρμποκ ήταν πιο εξωστρεφής και φαινόταν να πιέζει για γρήγορες αποφάσεις. Εν τω μεταξύ, ο Πιστόριους φαίνεται πρόθυμος να επιταχύνει τη στρατιωτική διάσταση του Zeitenwende, φροντίζοντας να επιτύχει η Γερμανία γρήγορα τον στόχο του 2% των αμυντικών δαπανών που έχει θέσει το ΝΑΤΟ.»

Η φιλοπόλεμη προσέγγιση της Μπέρμποκ έχει κατά καιρούς εισέλθει στο επίκεντρο της δημοσιότητας, με την υπουργό Εξωτερικών να δηλώνει τον Ιανουάριο ότι «διεξάγουμε έναν πόλεμο εναντίον της Ρωσίας». Αυτό το φαινομενικό γλωσσικό ολίσθημα μπορεί να είναι η πιο ακριβής αξιολόγηση «ενός πολέμου δι' αντιπροσώπων μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών (και του ΝΑΤΟ) εναντίον της Ρωσίας», δήλωσε στο Jacobin ο Κρίστοφερ Λέιν , ο οποίος κατέχει την έδρα Εθνικής Ασφάλειας Robert M. Gates στο Πανεπιστήμιο Texas A&M. Συνεχίζει διαπιστώνοντας ότι «Ακόμη και πριν από την ολομέτωπη εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία στις 24 Φεβρουαρίου 2022, οι Ηνωμένες Πολιτείες και το ΝΑΤΟ παρείχαν στην Ουκρανία όπλα, εκπαίδευση και στρατιωτικούς συμβούλους. Μετά τη ρωσική εισβολή, οι Ηνωμένες Πολιτείες και το ΝΑΤΟ αύξησαν σημαντικά την παροχή όλο και πιο εξελιγμένων όπλων στην Ουκρανία», ενώ προσθέτει: «Σύμφωνα με τη Wall Street Journal, η Ουάσινγκτον βρίσκεται στα πρόθυρα να δώσει το πράσινο φως για το ATACMS (Army Tactical Missile System) για την Ουκρανία, το οποίο θα επέτρεπε στην Ουκρανία να πλήξει στόχους στην Κριμαία.»

Ο Λέιν υποστηρίζει ότι οι Πράσινοι της Μπέρμποκ ήταν «εξαιρετικά φιλοπόλεμοι» μετά τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, ευθυγραμμιζόμενοι σε μεγάλο βαθμό με τα συμφέροντα των ΗΠΑ, και ότι ο Σολτς χρειάστηκε να προσαρμοστεί στη θέση των Πρασίνων για τον πόλεμο λόγω της ανάγκης του να διατηρήσει ανέπαφο τον τρικομματικό συνασπισμό του.

Ο Λέιν ανέφερε επίσης ότι πρόσφατες διαρροές -αν και ασαφείς ως προς τις λεπτομέρειες - δείχνουν ότι αμερικανικές και νατοϊκές ειδικές δυνάμεις βρίσκονται στο έδαφος της Ουκρανίας και ότι οι δυτικές χώρες τροφοδοτούν με σταθερή ροή όπλων και συνεχείς πληροφορίες την κυβέρνηση της

Ουκρανίας.

Ο Λέιν, μαζί με τον δημοσιογράφο και πρώην πολιτικό αναλυτή Μπέντζαμιν Σβάρτς , συνέγραψαν τον Ιούνιο ένα δοκίμιο στο Harper's Magazine, στο οποίο υποστήριξαν λεπτομερώς την υπόθεσή τους ότι η μετά το 1989 επέκταση του ΝΑΤΟ -ξεκινώντας με την αναληθή διαβεβαίωση της Ουάσινγκτον προς τη Μόσχα ότι το ΝΑΤΟ δεν θα προχωρούσε «ούτε μια ίντσα» ανατολικά της ενωμένης Γερμανίας, και φτάνοντας μέσω των δυτικών σχεδίων το 2014 στην «πλήρη ενσωμάτωση στους ευρωπαϊκούς και ευρωατλαντικούς θεσμούς» - οδήγησε σε έναν αιματηρό και προβλέψιμο πόλεμο, ο οποίος θα μπορούσε να οδηγήσει στο τέλος και σε αλλαγή καθεστώτος στη Μόσχα.

Ισοφαρίζοντας την Μπέρμποκ γκάφα προς γκάφα, ο πρόεδρος των ΗΠΑ Τζο Μπάιντεν ήταν ειλικρινής ως προς την επιθυμία του να δει έναν νέο ηγέτη στη Ρωσία, δηλώνοντας για το θέμα του Πούτιν τον Μάρτιο του 2022 ότι «για τ' όνομα του Θεού, αυτός ο άνθρωπος δεν μπορεί να παραμείνει στην εξουσία.» Ο Λευκός Οίκος απέσυρε στη συνέχεια αυτή τη δήλωση. Αυτό που παραμένει ασαφές είναι μέχρι πού θα φτάσει αυτός ο πόλεμος.

Αντιπολίτευση

Η Γερμανία παρείχε στρατιωτική βοήθεια επιπέδου ρεκόρ στην Ουκρανία τον Μάιο. Ωστόσο, δυνάμεις τόσο της Αριστεράς όσο και της Δεξιάς έχουν ασκήσει πίεση κατά της εμπλοκής της τόσο στον πόλεμο στην Ουκρανία όσο και στο ΝΑΤΟ συνολικά.

Στο ανατολικό κρατίδιο της Θουριγγίας, τον περασμένο μήνα ο Ρόμπερτ Σέσελμαν εξασφάλισε την πρώτη νίκη στις περιφερειακές εκλογές για το ακροδεξιό κόμμα Εναλλακτική για τη Γερμανία (AfD). Το κόμμα αυτό βρίσκεται σήμερα σε άνοδο σε όλο το ανατολικό τμήμα της χώρας, με την αντίθεση στην εξωτερική πολιτική της κυβέρνησης να αποτελεί το κλειδί της ατζέντας του. Ένα από τα σημεία της πλατφόρμας του Σέσελμαν ήταν το αίτημα για τερματισμό των κυρώσεων κατά της Μόσχας και η έκκληση για διαπραγματεύσεις.

Η αντίθεση στη στήριξη της Ουκρανίας δεν ανήκει βέβαια μόνο στην άκρα δεξιά. Επικεφαλής μιας διαδήλωσης δεκατριών χιλιάδων ατόμων στο Βερολίνο κατά του ΝΑΤΟ τον Φεβρουάριο ήταν η Ζάρα Βάγκενκνεχτ . Είχε γίνει γνωστή στις αρχές της δεκαετίας του 1990, υποστηρίζοντας έναν συνδυασμό μαρξιστικής σκέψης και λαϊκιστικών θέσεων, και από το 2015 έγινε κοινοβουλευτική συμπρόεδρος του αριστερού κόμματος Die Linke. Σήμερα όμως στέλνει το δικό της μήνυμα:

«Μπορείτε να δείτε ξεκάθαρα ότι η ουκρανική ηγεσία έχει μια σαφή στρατηγική», δήλωσε η Βάγκενκνεχτ στο γερμανικό περιοδικό Focus νωρίτερα φέτος, «Θέλουν να τραβήξουν το ΝΑΤΟ σε αυτό τον πόλεμο.» Σε αυτό και σε άλλα θέματα, η Βάγκενκνεχτ έχει έρθει σε σύγκρουση με το Die Linke. Η ηγεσία του την ανακήρυξε persona non grata τον Ιούνιο κι εκείνη δεν άργησε να ανταποδώσει τα αισθήματα, αποκαλώντας το κόμμα «lifestyle-αριστερά» και συζητώντας ανοιχτά τη δημιουργία ενός νέου κόμματος. Οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι μια τέτοια δύναμη θα μπορούσε να είναι σχετικά επιτυχημένη. Ωστόσο, πολλοί ειδήμονες ανησυχούν ότι θα ικανοποιούσε τα δεξιά αισθήματα σε ορισμένα θέματα, ευθυγραμμιζόμενη με δυσαρεστημένα μέλη του AfD.

Οι κατηγορίες για τη Βάγκενκνεχτ ότι στηρίζει την εθνική αναδίπλωση και συνεργάζεται με τους νεοναζί τείνουν να μην είναι συγκεκριμένες. Για παράδειγμα, το άρθρο της Washington Post τον Απρίλιο πάνω σε αυτό το θέμα, αναφερόταν συστηματικά σε δεσμούς μεταξύ της ακροδεξιάς και της Ρωσίας, αλλά δεν αναφερόταν σε πραγματικούς δεσμούς μεταξύ της Ρωσίας και των δικών της οπαδών. Η ίδια έχει επανειλημμένα χαρακτηρίσει γελοία την ιδέα μιας δεξιάς στροφής, και ο Ένντ Τέρνερ , που διδάσκει στο Πανεπιστήμιο Aston, δήλωσε στο Jacobin ότι αυτό θα έμοιαζε περισσότερο με ένα «σοβινιστικό κόμμα κοινωνικού κράτους».

«Νομίζω ότι θα αισθανόταν πολύ άνετα με ένα ισχυρό κράτος, υψηλά επίπεδα φορολογίας, υψηλά επίπεδα παρέμβασης στην οικονομία και υψηλά επίπεδα κοινωνικής πρόνοιας», πρόσθεσε, λέγοντας ότι βασικά σημεία διαφοροποίησης της πλατφόρμας της θα μπορούσαν να αφορούν την εχθρότητα προς τη μετανάστευση, ενδεχομένως μαζί με τον σκεπτικισμό για τα εμβόλια και την αντίθεση στη στήριξη της Ουκρανίας.» Το γραφείο της Wagenknecht δεν απάντησε στα επανειλημμένα αιτήματά να σχολιάσει επ’ αυτού.

Είτε ξεκινήσει με επιτυχία ένα νέο κόμμα είτε όχι, η Βάγκενκνεχτ -μαζί με το AfD και άλλους στις παρυφές του πολιτικού φάσματος- αξιοποιεί τη βαθιά δυσαρέσκεια που υπάρχει στην πρώην ανατολική Γερμανία. Πρόκειται για μια δυσαρέσκεια που τις τελευταίες δεκαετίες έχει οδηγήσει πολλούς ψηφοφόρους να μετακινηθούν από τους Χριστιανοδημοκράτες και τους Σοσιαλδημοκράτες προς το AfD και το Die Linke, από τα οποία η Βάγκενκνεχτ είναι πιθανότερο να αντλήσει τους υποστηρικτές της.

Τα ανατολικά ομόσπονδα κρατίδια της Γερμανίας τείνουν να είναι φτωχότερα και να παρέχουν λιγότερες δυνατότητες ανοδικής κοινωνικής κινητικότητας σε σχέση με τα δυτικά, ενώ πολλοί ηλικιωμένοι ανατολικοί πολίτες θεωρούν την επανένωση του 1990 περισσότερο ως μια κατάληψη της Ανατολής από τη Δύση. Άνθρωποι από την πρώην δυτική Γερμανία εξακολουθούν να κατέχουν τις περισσότερες ηγετικές θέσεις στα μεγάλα γερμανικά ιδρύματα και πολλές από τις κοινωνικές υπηρεσίες που παρέχονται στην ανατολική Γερμανία είναι πλέον ελλιπείς.

Χειμώνας

Για τον Τέρνερ, δεν αποτελεί συνεπώς έκπληξη το γεγονός ότι ο βομβαρδισμός του Nord Stream και η συζήτηση για τα όπλα έχουν τροφοδοτήσει τις διαφωνίες μεταξύ των Γερμανών σχετικά με το αν η χώρα τους θα πρέπει να αυξήσει τις στρατιωτικές δαπάνες. Ο ακαδημαϊκός περιγράφει το μερίδιο των «απομονωτιστών» στις δημοσκοπήσεις ως σημαντικό και ανοδικό. Ενώ η πολιτική γύρω από το φυσικό αέριο έχει παίξει μικρότερο ρόλο στον τρόπο που προσεγγίζουν οι Γερμανοί το ΝΑΤΟ από ό,τι κάποιοι προέβλεπαν στην αρχή του πολέμου, η καταστροφή του αγωγού Nord Stream έχει αφήσει σημάδια τόσο στη δημόσια συνείδηση της Γερμανίας όσο και στη ζωή στην Ευρώπη ως σύνολο.

Ήταν ένας δύσκολος χειμώνας για πολλούς. Στον ανατολικό γείτονα της Γερμανίας, την Τσεχία, ορισμένοι πολίτες είχαν ήδη από το φθινόπωρο αντικαταστήσει το κρέας με λαχανικά προκειμένου να

κάνουν οικονομία και να μπορέσουν να αντιμετωπίσουν τις τιμές του ηλεκτρικού ρεύματος, οι οποίες δεκαπλασιάστηκαν σε σχέση με πριν από τον πόλεμο. Σύμφωνα με τον Economist, τον περασμένο χειμώνα η ακριβή ενέργεια μπορεί να σκότωσε περισσότερους ανθρώπους στην Ευρώπη από ό,τι ο COVID-19.

Παρομοίως, η μείωση των ουκρανικών εξαγωγών σιτηρών έχει αυξήσει τις τιμές των τροφίμων από το Αμβούργο έως το Ναϊρόμπι, με τις μεταβολές των τιμών να προκαλούν πολύπλοκες μετατοπίσεις των επιλογών προμήθειας σε όλη την Ευρασία. Οι ρωσικοί αποκλεισμοί ευθύνονται σε μεγάλο βαθμό για τα σκαμπανεβάσματα στις προμήθειες σιτηρών.

Ο πεινασμένος για ενέργεια βιομηχανικός τομέας της Γερμανίας δεν έχει επίσης μείνει ανεπηρέαστος. Η χώρα μπόρεσε να ολοκληρώσει τερματικούς σταθμούς υγροποιημένου φυσικού αερίου με ιλιγγιώδεις ρυθμούς μέσα σε μόλις δέκα μήνες μετά τον βομβαρδισμό του αγωγού -για τον οποίο κατηγορούνται εναλλάξ η Ουκρανία, η Ρωσία και οι Ηνωμένες Πολιτείες, ανάλογα με το ποιος μιλάει. Αλλά η μεγαλύτερη οικονομία της ΕΕ έχει παρ' όλα αυτά βυθιστεί σε ύφεση επισήμως.

Έχουν γίνει προσπάθειες για επιστροφή στην κανονικότητα.

Η Κίνα προσφέρθηκε αυτή την Άνοιξη να βοηθήσει στη διευθέτηση της σύγκρουσης, αλλά οι δυτικές κυβερνήσεις -και όχι μόνο η Γερμανίδα υπουργός Εξωτερικών Μπέρμποκ- συνεχίζουν να πιέζουν να συνεχιστεί ο πόλεμος μέχρι να «κερδηθεί». Νωρίτερα, οι δυτικοί ηγέτες μπορεί και να οδήγησαν στην αποτυχία μια προσπάθεια του 2022 για ειρηνευτική συμφωνία.

Για τον Λέιν, υπάρχει πραγματικός κίνδυνος περαιτέρω κλιμάκωσης, με τον «εφησυχασμό» του σχεδόν εκατονταετούς πυρηνικού ταμπού να οδηγεί τους δυτικούς ηγέτες προς μια «πολύ επικίνδυνη γραμμή σκέψης», για την οποία καμία ενδεχόμενη κλιμάκωση δεν θεωρείται πιθανό να προκαλέσει πυρηνική σύγκρουση.

Ακόμη και με δεδομένη την παρατηρούμενη έλλειψη αντίδρασης της Ρωσίας στην υποστήριξη της Δύσης προς την Ουκρανία, θα ήταν λάθος να είναι κανείς τόσο καθησυχαστικός όσον αφορά τους κινδύνους που θα προέκυπταν από το στρίμωγμα της Ρωσία με την πλάτη στον τοίχο.

Τα επανειλημμένα ρωσικά αιτήματα για εγγύηση της ασφαλείας το 2021 και στις αρχές του 2022 απορρίφθηκαν ξανά και ξανά και ξανά από τους δυτικούς διπλωμάτες ως «μη αποδεκτή αφετηρία» - με αποτέλεσμα να αντιδράσει εκρηκτικά. Η επιμονή της Γερμανίας και των συμμάχων της σε μια «νίκη» και μια Ουκρανία κάτω από πυρηνική ομπρέλα θα μπορούσε να οδηγήσει τη Ρωσία πίσω σε μια θέση επικίνδυνη, γράφουν οι Λέιν και Σβαρτς. Και θα μπορούσε να δημιουργήσει μια κατάσταση περίπου ισοδύναμη με το δίλημμα στο οποίο βρέθηκαν οι Ηνωμένες Πολιτείες κατά τη διάρκεια της Κρίσης των πυραύλων της Κούβας -μια κατάσταση που θα μπορούσε εύκολα να είχε κλιμακωθεί εάν δεν είχε υποχωρήσει η ΕΣΣΔ.

Αυτή τη φορά, μπορεί να μην είμαστε τόσο τυχεροί. Η ρωσική κυβέρνηση έχει ήδη απειλήσει ρητά ότι θα προβεί σε προληπτικό πυρηνικό χτύπημα εάν τοποθετηθούν πυρηνικά όπλα του ΝΑΤΟ στην

Ουκρανία. Για πολλούς ηλικιωμένους ανθρώπους στο Βερολίνο, οι οποίοι έχουν ακόμη μνήμες από την αναμονή της μιας ή της άλλης πλευράς -της οποιασδήποτε πλευράς- να ρίξει μια βόμβα που θα εξαφάνιζε και τα δύο τμήματα της διαιρεμένης πόλης, αυτό κάνει την ανάγκη για μια διευθέτηση μέσω διαπραγματεύσεων να φαίνεται ιδιαίτερα επείγουσα.

Προτεκτοράτα

Ο Κουν υποστηρίζει ότι διάφοροι παράγοντες, όπως η πρόσφατη ανταρσία της Βάγκνερ, υποδεικνύουν ότι δεν είναι καθόλου ξεκάθαρο το πώς μπορεί να τελειώσει ο πόλεμος. Αλλά επιμένει επίσης ότι θα ήταν λάθος να εκλάβουμε την ανταρσία ως σημάδι ότι ο Πούτιν πρόκειται να εκδιωχθεί σύντομα. Έτσι, οι δυτικοί ηγέτες μπορεί ακόμη να έχουν αρκετά να κερδίσουν από ένα σχέδιο διευθέτησης.

Μια συμφωνία οποιουδήποτε τύπου είναι πιθανό να περιλαμβάνει την απαίτηση της Ρωσίας για μια υπόσχεση ουδετερότητας της Ουκρανίας. Αυτό θα μπορούσε να φαίνεται ως ένα μεγάλο αίτημα, μετά από περισσότερο από έναν χρόνο πολέμου. Το προηγούμενο για μια τέτοια συμφωνία μπορεί, ωστόσο, να βρεθεί και αλλού στην Ευρώπη -στην Αυστρία για παράδειγμα, όπου η κυβέρνηση έχει από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο τον συνταγματικό περιορισμό να αποφεύγει την εμπλοκή σε οποιαδήποτε στρατιωτική συμμαχία.

Η Αυστρία υιοθέτησε την ουδετερότητα ως μέρος της ανασυγκρότησής της μετά το 1945, μετά από απαίτηση της Σοβιετικής Ένωσης. Μακριά από το να απειλεί την ασφάλεια της χώρας, αυτή η συνταγματικά κατοχυρωμένη στρατιωτική ουδετερότητα θεωρείται από πολλούς Αυστριακούς ως βασικό μέρος της εθνικής τους ταυτότητας: μια δημοσκόπηση του 2022 διαπίστωσε ότι μόλις το 14% των Αυστριακών υποστήριζε την ιδέα της ένταξης στο ΝΑΤΟ, ενώ το 75% ήταν αντίθετο. Αυτόν τον Μάρτιο στη Βιέννη, βουλευτές από το ακροδεξιό Κόμμα Ελευθερίας αποχώρησαν από μια ομιλία του Ουκρανού προέδρου Βολοντιμίρ Ζελένσκι σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την πιθανότητα η χώρα να χάσει την ουδετερότητά της.

«Στους Αυστριακούς αρέσει να παίρνουν τα καλύτερα από την τούρτα , αλλά προτιμούν να μην εμπλέκονται όταν πρόκειται για δυσάρεστα θέματα όπως η ένταξη στο ΝΑΤΟ ή σε μια ευρωπαϊκή συμμαχία.», δήλωσε πέρυσι ο διευθυντής του Institut für Demoskopie und Datenanalyse Κρίστοφ Χάσελμαγιερ στην αυστριακή εφημερίδα Der Standard, προμηνύοντας έτσι τη μελλοντική ουκρανική προσέγγιση για την αποφυγή στρατιωτικών συμμαχιών, εάν ποτέ επιτευχθεί μια διευθέτηση μέσω διαπραγματεύσεων.

Η Γερμανία, από την πλευρά της, έχει κινηθεί προς την αντίθετη κατεύθυνση μετά την ομιλία του Σολτς περί «Zeitenwende» το 2022. Δεν υπάρχει κάτι που να μοιάζει με στρατό της ΕΕ -το πιο κοντινό που υπάρχει είναι ο στρατιωτικοποιημένος ευρωπαϊκός οργανισμός φύλαξης των συνόρων Frontex, ο οποίος είναι πιθανότερο συνεχίσει τις παράνομες «επαναπροωθήσεις» μεταναστών παρά να αναλάβει την άμυνα απέναντι σε ξένους στρατιώτες. Αντίθετα, ο ρόλος του Βερολίνου είναι πολύ πιο πιθανό να είναι εκείνος ενός μικρότερης σημασίας εταίρου στο ΝΑΤΟ. Ο υπουργός Άμυνας

Πιστόριους έχει εκφράσει έντονα την επιθυμία του να επαναλάβει τη συνεργασία με το στρατιωτικό σύμπλεγμα των ΗΠΑ, η οποία ήδη περιλαμβάνει σημαντικές εξαγωγές όπλων, αυξάνοντας τις αμερικανικές εξαγωγές που προγραμματίζονται, και στις οποίες τώρα να περιλαμβάνονται βόμβες διασποράς, οι οποίες είναι παράνομες στη Γερμανία και συγκεντρώνουν τα πυρά των ειδημόνων. Η Γερμανία δημοσίευσε πρόσφατα την πρώτη της δημόσια στρατηγική εθνικής ασφάλειας, η οποία καταγράφει τη Ρωσία ως την πρωταρχική απειλή για τη χώρα και προτρέπει σε συνεχή στρατιωτική ενίσχυση.

Τέτοιες πιέσεις ανησυχούν τους Γερμανούς ακτιβιστές εναντίον του πολέμου, όπως ο Καρλ- Χάινς Πέιλ , ο οποίος δήλωσε στο Jacobin ότι η ηγεσία της Γερμανίας, υποστηριζόμενη από την άκριτη κάλυψη των μέσων ενημέρωσης, είναι πρόθυμη να επιτρέψει «οικονομική παρακμή με δραματικές κοινωνικές επιπτώσεις» προκειμένου να στρατιωτικοποιηθεί. Στο τέλος όμως, οι απόψεις τους είναι απίθανο να προκαλέσουν σημαντικές αλλαγές, καθώς, παρά το γεγονός ότι είναι η μεγαλύτερη οικονομία της ΕΕ, η Γερμανία είναι σε μεγάλο βαθμό αναγκασμένη να ακολουθήσει την ηγεσία των ΗΠΑ. Ο αναλυτής Σβαρτς υποστηρίζει ότι πρόκειται για αμερικανική «ηγεσία» αντί για πραγματική «εταιρική σχέση».

Η Νταγκντελέν είναι λιγότερο διπλωματική. Για εκείνη, ο ρόλος της Γερμανίας δεν ενέχει «καμία δημοκρατική κυριαρχία στον ορίζοντα», όπως σχολιάζει μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου στο Jacobin, «Και οι Ηνωμένες Πολιτείες φαίνεται να μην αναγνωρίζουν συμμάχους, παρά μόνο προτεκτοράτα.»

Ο Patrick Maynard είναι ανεξάρτητος δημοσιογράφος και web developer ιστοσελίδων στο Βερολίνο. Τα ρεπορτάζ του έχουν δημοσιευτεί στο VICE, στο Truthout, στη Baltimore Sun και σε άλλα περιοδικά.

Δημοσιεύτηκε στο jacobin. com στις 12/7. Για τη γρήγορη μετάφραση, Σωτήρης Σιαμανδούρας